

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **S. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. OAM-926/ZA-ZA04-P16-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. OAM-926/ZA-ZA04-P16-2015 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 28. 1. 2014 doplněnou podáním ze dne 14. 3. 2016. Žalovanému vytkl porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ust. § 50 odst. 4 citovaného zákona, neboť při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a nesprávně tak posoudil žádost o mezinárodní ochranu. Dále poukázal na porušení ust. § 50 odst. 2, 3, ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, porušení ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, dále článek 4 odst. 4, 5, odst. 3 článek 6, článek 9 a 10, článek 15, článek 18 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále též „kvalifikační směrnice“) a dále článek 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (dále též „procedurální směrnice“), porušení citovaných právních ustanovení však blíže nezduvodnil, vyjma ust. § 14a zákona o azylu. Uvedl, že pochází z, v roce 2012 se s rodinou přestěhoval do, V současné době dosáhl povolávacího věku, hrozí mu, že jako voják ukrajinské armády bude nucen bojovat proti svým dřívějším sousedům a přátelům z východní oblasti, Navíc poukázal na to, že stav ukrajinské armády a zabezpečení vojáků základní vojenské služby jsou na velmi nízké úrovni, je nedostatek výzbroje, základních potřeb, jídla, apod. V současné době na území je vzestup nacionalistických nálad ve společnosti, probíhá protiruská propaganda a obyvatelé jsou nuceni jasně vyjadřovat své protiruské postoje, v opačném případě riskují být obviněni z kolaborantství či zrady. Setrvávat v takových podmínkách v zemi původu je pro žalobce nesnesitelné a nucený nástup na základní vojenskou službu by znamenal ohrožení jeho zdraví, dokonce i života. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 2. 5. 2016 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. K otázce ozbrojeného konfliktu na a k povolání do armády uvedl, že existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu (viz rozsudek MS v Praze č. j. 4 Az 31/2014 ze dne 18. 12. 2014). Je-li vojenská služba v zemi původu žadatele o udělení azylu povinná a za její nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih, není pouhá snaha vyhnout se nastoupení této vojenské služby důvodem pro udělení azylu podle 12 zákona o azylu, byť je odůvodněna obavou z trestního stíhání a trestu (viz rozsudek KS v Praze ze dne 5. 10. 2004, č. j. 46 Az 1067/2002-24).

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyplývá, že odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování podle 12 písm. b) zákona o azylu ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským přesvědčením. Takové skutečnosti však žalující nedoložil a správní orgán nezjistil.

Žalovaný průběžně monitoruje politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vazbě na aplikaci migrační a azylové politiky ČR. Z informace MZV ČR č. j. 11 5045-LTP, ze dne 9. 10. 2015, vyplývá, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pozitivní posun v standardizaci systému výkonu vojenské služby a v systému vysílání do oblastí bojů na východě země (ATO), včetně v přístupu státních orgánů k postihu za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace. Z informace zpracované vojenským úsekem při ZÚ ČR

Kyjev vyplývá, že do zóny ATO mohou být nadále vysíláni pouze dobrovolníci, kteří absolvují tříměsíční výcvik. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu k nástupu do armády není nově zřízenou vojenskou prokuraturou kvalifikováno jako trestný čin. Pokud ale osoba, která převezme povolávací rozkaz, do armády nenastoupí, je ohrožena trestem odnětí svobody na 2 až 5 let. V praxi je uplatňován a dodržován i zákon o civilní službě, který zavedl institut alternativní služby pro případ odmítnutí použití zbraně, např. z náboženských důvodů, a to výkonem vojenské služby v nemocnicích. S ohledem na shora uvedené argumentace žalujícího ve věci pronásledování ze strany státních orgánů z důvodů vyhýbání se výkonu vojenské služby se jeví jako lichá. Tvrzení žalovaného je důkazně doloženo i Informací MZV ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014 (viz str. 115 správního spisu).

Na základě informačních zdrojů, které jsou běžně respektovány i justičními orgány, ale i ze skutečností známých ze zpravodajství z běžně dostupných médií správní orgán doložil a dospěl k závěru, že na neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu podle 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Intenzita ozbrojeného konfliktu neohrožuje žalobce na životě tak, jak má na mysli ust. 14a odst. 2 písm. c) azylového zákona. S ohledem na uvedené považuje žalovaný uvedenou námitku za lichou.

Země původu žalujícího je z pohledu standardu požadovaných v 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu 14a odst. 1 azylového zákona. Správní orgán si pro své zjištění obstaral aktuální, objektivní a vypovídající informace z informačních zdrojů, které jsou respektovány i justičními orgány. Žalovaný v této souvislosti plně respektoval ustálenou judikaturu, včetně stanoviska týkajícího se hodnocení právní relevantnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu hospodářské situace v zemi původu. Námitka žalujícího se proto jeví jako nedůvodná.

K námitce neudělení doplňkové ochrany uvedl žalovaný následující:

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v ust. 14a) zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015-56, též rozsudek NSS ze dne 28.4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalovaný se dovolává ustálené judikатурní praxe (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 50/2008 (bod IV)., dle kterého „...*k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené v 14a odst. 1 zákona o azylu (resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice) kumulativně - tj. žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3)*

vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule“.

Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, bod IV.(i) , že pro udělení azylu podle 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit výše uvedená kritéria. Žalující navíc nesplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany, protože mu v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 77/2015-54).

Žalovaný je rovněž přesvědčen a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany, a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí (viz rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68), kde byl formulován tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „*pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v 14a odst. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.*“

Podmínky shora uvedené žalující nesplňuje, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou, protože žalující, dle názoru žalovaného, nesplňuje podmínky pro aplikaci 14b zákona o azylu.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 10. 2015, z jejíhož obsahu vyplynulo, že je státním příslušníkem, slovanské národnosti, je věřící bez konkrétního vyznání, je svobodný. Není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Nebylo ani není proti němu vedeno žádné trestní stíhání. Má středoškolské vzdělání v oboru štukatér, dosud nikdy nepracoval. Na žil od roku 2007 na různých místech v, v době ode dne 18. 6. 2012 do 20. 10. 2015 žil v Z vlasti vycestoval dne 20. 10. 2015, na území ČR vstoupil dne 20. 10. 2015 s platným cestovním dokladem a schengenským vízem. O udělení mezinárodní ochrany doposud nežádal. V ČR žije jeho nevěsta, Důvody, které jej přiměly k odchodu z vlasti, byla jednak zhoršená situace v, jeho strach o život, obával se, že by mohl být vzat do války, že by mohl být zastřelen, uvězněn, případně poslán na frontu. Nechtěl bojovat proti svému lidu. Vyslovil obavy i o svého otce, který žije v a má zdravotní potíže. Popsal, že když byl na vojenské správě, chtěli ho zapsat jako dvacetiletého a ihned poslat do války. Argumentoval věkem, pouhých 19ti let. Obával se, že v případě návratu do vlasti nebude jasné, co s ním bude, bojí se neznámého, v případě válečného stavu by mohl být i zabit. Vyslovil obavu o svůj život i kvůli tomu, že pochází z a kvůli válečným operacím Bojí se i odplaty ze strany ukrajinské vlády, v souladu se zákony válečného stavu z důvodu zavedení válečného stavu nebo vojenského převratu.

Z obsahu pohovoru sepsaného se žalobcem dne 29. 10. 2015 za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka bylo zjištěno ve shodě s obsahem žaloby, že k přestěhování z do v roce 2012 došlo z důvodu zaměstnání jeho rodičů. Rámcově upřesnil, že na vojenské správě byl po 20. 9. 2015. Je na seznamu vojenské správy, na seznamu těch, kteří mohou být odvedeni. Vízum ke vstupu na území ČR dostal na místo tři měsíců na dobu 3 týdnů. Obával se, že návratem do vlasti by byl odveden na vojnu. Nebyla-li by na válka, připustil, že by tam mohl žít. Původně vycestoval do ČR pouze na návštěvu, po zvážení i po rozhovoru se svojí přítelkyní a osobou, která jim pomáhala vízum vyřadit, se rozhodl požádat v ČR o azyl. Po celkovém shrnutí vyslovil strach o život, strach ze smrti v armádě, ve vězení nebo i na svobodě. Obava o jeho život pramenila z důvodu probíhajících protiteroristických operací na Ukrajině, strach z odvodu do armády či trestu za jeho nenastoupení. Byl rovněž veden snahou o legalizaci jeho pobytu v ČR, kde má nevěstu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je zejména jeho obava z nutnosti nástupu vojenské služby v armádě po dosažení příslušného věku a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na Sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti, není a nebyl ve vlasti politicky aktivní. Rovněž se zmínil, že by chtěl v ČR žít společně s přítelkyní, bydlící a studující v Brně.

Správní orgán si zajistil k žádosti o udělení mezinárodní ochrany podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě informačních zdrojů, které měl žalovaný o aktuální situaci na, dospěl k závěru, že jmenovaný nemohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti,

není a nebyl ve vlasti politicky aktivní. Z tohoto vyplývá, že pokud svá politická práva neuplatňoval, žádným způsobem nemohl být ani jakýmkoliv způsobem postížen. Situaci na žalovaný zjistil ze shromážděných podkladů, podrobněji ji vyložil v odůvodnění rozhodnutí i v písemném vyjádření k žalobě ze dne 2. 5. 2016, se zjištěnými skutečnostmi se soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně poukazuje. Nebylo rovněž prokázáno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení nehovořil o žádných problémech odůvodněných jeho rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením apod., které by ve své vlasti měl a pro které by ji opustil a žádal v ČR o mezinárodní ochranu. Za hlavní důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu o jeho život z důvodu probíhajících protiteroristických operací na, strach z odvodu do armády či trestu za jeho nenastoupení a v neposlední řadě i legalizaci jeho pobytu v ČR, kde má přítelkyni. Nelze přehlédnout, že, jak sám tvrdí, do ČR přijel původně jen na návštěvu, teprve následně po zvážení a doporučení dalšími osobami se rozhodl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Odpírání výkonu vojenské služby může být považováno za důvod pro udělení azylu jen ve zcela výjimečných případech. Předpokladem pro takovou úvahu musí být zjištění, že současná bezpečnostní situace na skutečně dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu a že žadatel nemůže využít vnitřní ochrany státu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 174/2015-45, www.nssoud.cz). Takováto situace však u žalobce nenastala. Cílem jeho jednání je pouhá snaha vyhnout se nastoupení vojenské služby, která v zemi jeho původu je povinná a za jejíž nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih. Uváděná argumentace žalobce i jeho postoj není důvodem pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu, ze správního řízení, sice z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, v ČR, nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků jmenovaného ve smyslu tohoto ustanovení. S ohledem na provedené důkazy tak nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle citovaného právního ustanovení.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 citovaného zákona. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil, jak osobní situaci žalobce, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přihlédl k jeho věku, zdravotnímu stavu, zohlednil jeho socioekonomické zázemí ve vlasti, kde žije jeho rodina, která si zajišťuje prostředky k životu vlastní prací, dospěl k závěru, že nebyly shledány okolnosti nasvědčující postupu dle ust. § 12 zákona o azylu. Soud v této souvislosti poukazuje např. i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/ 2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností, konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale

uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Žalobce tedy neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl, navíc o tuto formu azylu ani nežádal. Jak již bylo výše uvedeno, jeho stěžejním důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z nutnosti nástupu vojenské služby a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na Nebyla tedy prokázána žádná skutečnost, na základě které by mohlo hrozit v případě návratu do vlasti žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ten je na od roku 2000 zrušen. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných z aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by jmenovanému v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je dospělou, svobodnou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat práci a může si tak zajistit své životní potřeby.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 písm. b) zákona o azylu. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně stanovených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V této souvislosti soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou žalovaným v jeho vyjádření ze dne 2. 5. 2016, zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, www.nssoud.cz, jehož podstatná obsahová část je v písemném vyjádření žalovaného konstatována. Lze shrnout, že žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná, proto nebyly u něho splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, www.nssoud.cz). Na základě informačních zdrojů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo prokázáno, že v zemi původu žalobce – v i – neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalobce nesplňoval rovněž důvody i dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu, neboť jak již výše uvedeno, nebylo zjištěno, že by byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR ve smyslu tohoto ustanovení.

Na základě výše uvedených zásad i nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany žalobce podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak

se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situaci v zemi jeho původu. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci neúspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová